

Nr 330.

Av fru **Sandström m. fl.**, i anledning av *Kungl. Maj:ts framställning om anslag till inköp av billinjer för statens järnvägar.*

I bilaga 27 till årets statsverksproposition föreslås att statens järnvägar skall erhålla ett anslag på 3 miljoner kronor till inköp av billinjer. Tidigare har detta anslag utgått med 2 miljoner kronor. Per den 30 juni 1952 fanns en behållning på föregående års anslag uppgående till 0,5 miljon. För innevarande budgetår finns sålunda 2,5 miljoner disponibla för ändamålet, och för nästkommande budgetår begärs alltså 3 miljoner. Ökningen av anslaget motiveras med att priset på de salubjudna företagen väsentligt stigit på grund av »den förnyelse och utökning av fordonsparken, som genomförts av bussföretagen under de senaste åren, samt ändrat penningvärde»,

Under den allra senaste tiden torde emellertid någon mera avsevärd förnyelse av den privata fordonsparken inte ha skett i så stor utsträckning, som järnvägsstyrelsen anser. Investeringsavgifterna kan inte ha undgått att på detta område liksom på andra ha haft den verkan, som åsyftades, nämligen en uppbromsning av investeringstakten liksom av investeringsvolymen. Den motsvarande åtstramning, som skulle ske inom den statliga investeringssektorn, har som bekant inte gällt SJ i fråga om investeringar i inköp av privata buss- och billinjer.

Att priserna på salubjudna företag nu skulle vara högre än någonsin, vilket järnvägsstyrelsen framhållit, kan måhända inte heller sägas vara riktigt i dagens läge. Det har under den allra senaste tiden kunnat skönjas en ökning av utbuden i fråga om enskilda busslinjer. Denna uppenbara ökning beror säkerligen till en del på det hot mot hela den privata busslinjeörelsen, som det i föl av busslinjeutredningen överlämnade s. k. goodwillbetänkandet utgör. I varje fall uppfattas förslaget i betänkandet så hos företagarna själva. Denna tendens till ökad försäljningsvilja hos företagarna och därmed ökningen av utbuden har haft till följd, att priserna på de salubjudna företagen under sådana förhållanden måste ha blivit lägre.

Medan de enskilda företagarna sålunda kämpar med svårigheter, som synes leda till att de i större utsträckning än förut blivit benägna att sälja sina företag, ökar staten sina anslag för investeringar. Denna utveckling överensstämmer inte riktigt med teserna om konkurrens på lika villkor. Någon anledning att i år öka anslagen till statliga investeringar på exempelvis det-

ta område torde med hänsyn till det allmänna budgetläget heller inte vara av nöden.

Med anledning härav får vi därför hemställa,

att riksdagen måtte avslå departementschefens hemställan i bilaga 27 till årets statsverksproposition, punkten c) under rubriken Biltrafik, som avser förvärv av billinjer.

Stockholm den 27 januari 1953.

Ragnhild Sandström.

Gustaf Kollberg. Gösta Åqvist. Bengt Sjölin.